

HUOMAUTUKSIA VALTUUSKUNTAMME TEHTÄVISTÄ HAAGISSA ¹³⁷

Kysymyksessä taistelusta sodanvaaraa vastaan olen Haagin konferenssin yhteydessä sitä mieltä, että vaikeinta on voittaa se ennakkoluulo, että tämä kysymys on yksinkertainen, selvä ja verrattain helppo.

— Vastaamme sotaan lakolla tai vallankumouksella,— näin sanovat tavallisesti työväenluokalle kaikki huomattavimmat reformistijohtajat. Ja näiden vastausten näennäinen radikaalisuus tyydyttää ja rauhoittaa sangen usein työläisiä, osuustoimintamiehiä ja talonpoikia.

Oikein menettelytapa olisi ehkä se, että aluksi kumotaan mahdollisimman jyrkästi moiset mielipiteet. On sanottava, että varsinkin nyt äskeisen sodan jälkeen vain typerimmät taikka auttamattoman petolliset ihmiset saattavat väittää, että moinen vastaus kysymykseen, miten on taisteltava sota vastaan, on jotenkin kelvollinen. On sanottava, ettei sotaan voida „vastata” lakolla, niin kuin ei voida „vastata” sotaan myöskään vallankumouksella näiden sanojen tavallisimmassa ja kirjaimellisessa mielessä.

Ihmisille on selitettävä asian todellinen laita, kuinka suuressa salaisuudessa sota syntyy ja kuinka avuton on todella lähestyvän sodan edessä tavallinen työväenjärjestö, vaikka tämä nimittäisikin itseään vallankumoukselliseksi.

Ihmisille on selitettävä mahdollisimman konkreettisesti kerta toisensa jälkeen, miten oli asianlaita viime sodan aikana ja miksi se ei voinut olla toisin.

Erikoisesti on selitettävä sitä seikkaa, että „isänmaan puolustaminen” muodostuu kiertämättömäksi kysymyk-

seksi, jonka työtätekevien valtaenemmistö ratkaisee kiertämättömästi oman porvaristonsa eduksi.

Senpä vuoksi onkin ennen muuta tehtävä selkoa ensinnäkin „isänmaanpuolustus“-kysymyksestä, selitettävä toiseksi samassa yhteydessä „tappion toivomis“-kysymystä ja osoitettava vihdoin, että sotaa voidaan vastustaa vain yhdellä mahdollisella tavalla, nimittäin siten, että säilytetään ja muodostetaan kaikkien sotaan osallistuvien vallankumousmiesten illegaalinen järjestö, joka toimii *jatkuvasti* sotaa vastaan.

Sodan boikotoiminen on typerä fraasi. Kommunistien pitää mennä vaikka minkälaiseen taantumukselliseen sotaan.

Olisi toivottavaa, että esittämällä esimerkkejä vaikkapa Saksan sodanedellisestä kirjallisuudesta ja ottamalla esimerkiksi muun muassa vuonna 1912 pidetyn Baselin kongressin näytettäisiin mahdollisimman konkreettisesti, että sodan tunnustaminen teoreettisesti rikokseksi ja sosialistin kannalta sallimattomaksi j.n.e. on pelkkää puhetta, sillä moisessa kysymyksenasettelussa ei ole mitään konkreettisuutta. Joukoille ei anneta minkäänlaista tosi konkreettista käsitystä siitä, että sota voi lähetä ja todella lähenee. Päinvastoin, vallitseva lehdistö hämää jättäen joka päivä lukemattomissa numeroissaan tätä kysymystä ja levittää siitä sellaista valhetta, jota vastaan heikko sosialistinen lehdistö on kerrassaan voimaton, semmitenkin kun se rauhanajan aikana pitää tässä kysymyksessä kiinni aivan virheellisistä katsomuksista. Kommunistinen lehdistö useimmissa maissa häpäisee varmasti itsensä.

Olen sitä mieltä, että edustajiemme olisi osuustoimintamiesten ja trade-unionistien kansainvälisessä kongressissa jaettava tehtävät keskenään ja eriteltävä mahdollisimman tarkasti ja yksityiskohtaisesti kaikki ne sofismit, joilla sotaa nykyään puolustellaan.

Joukot vedettäneen mukaan sotaan pääasiassa juuri niiden sofismien avulla, joilla porvarillinen lehdistö operoi, ja voimattomuutemme sodan vastustamisessa johtuu etupäässä siitä, että me joko emme eritele ennakoita noita sofismeja tai vieläpä rajoitumme niihin nähden vain halpahintaiseen, kerskuvaan ja aivan tyhjänpäiväiseen fraseologiaan sanomalla, että emme salli sotaa, että käsitämme

täydellisesti sodan rikollisuuden j.n.e. vuonna 1912 hyväksytyn Baselin manifestin hengessä.

Minusta tuntuu, että jos meiltä menee Haagin konferenssiin muutamia henkilöitä, jotka pystyvät pitämään jollakin kielellä sodanvastaisen puheen, niin tärkeintä on kumota se käsitys, että läsnäolevat ovat muka sodan vastustajia, että he muka ymmärtävät, että sota voi tavoittaa ja tulee tavoittamaan heidät mitä odottamattomimmalla hetkellä, että heillä muka on jonkinlainen käsitys sodan vastustamiskeinosta, että he muka jossain määrin pystyvät astumaan järkevälle ja päämäärään vievälle tielle taistelussa sotaa vastaan.

Askeittäisen sotakokemuksen pohjalta meidän on selitettävä, miten suunnattoman paljon sekä teoreettisia että jokapäiväisen elämän kysymyksiä herää heti seuraavana päivänä sodan julistamisen jälkeen, eikä armeijaan kutsuttavien valtaenemmistöllä ole mitään mahdollisuutta suhtautua näihin kysymyksiin vähimmässäkään määrin tervejärkisesti ja vilpittömän ennakkoluulottomasti.

Arvelen, että tämä kysymys pitää selittää tavattoman yksityiskohtaisesti ja se pitää selittää kahdelta puolen:

Ensinnäkin selostetaan ja eritellään, mitä tapahtui edellisen sodan aikana, ja julistetaan kaikille läsnäoleville, etteivät he sitä tiedä tai että he ovat sen tietävinään, mutta todellisuudessa sulkevat silmänsä näkemästä sitä, missä on itse kysymyksen ydin ja mitä tietämättä ei voi olla puhettakaan minkäänlaisesta taistelusta sotaa vastaan. Mielestäni tässä kohdin on analysoitava kaikkia niitä eri vivahteita ja kaikkia niitä mielipiteitä, joita silloin syntyi venäläisten sosialistien keskuudessa sodan johdosta. On todistettava, etteivät nämä vivahteet syntyneet sattumalta, vaan johtuivat yleensä itse nykyaikaisten sotien olemuksesta. On todistettava, että erittelemättä näitä mielipiteitä ja selittämättä sitä, että niitä syntyy kiertämättömästi ja että niillä on ratkaiseva merkitys, kun on kysymys taistelusta sotaa vastaan — siis erittelemättä tätä ei voi olla puhettakaan minkäänlaisesta valmistautumisesta sotaan eikä edes tietoisesta suhtautumisesta siihen.

Toiseksi on otettava esimerkkejä nykyisistä selkkauksista, vaikkapa mitättömimmistäkin, ja selitettävä niiden valossa, että sota voi syntyä minä päivänä tahansa jotakin Turkin kanssa solmittavan sopimuksen yksityiskohtaa kos-

kevästä Englannin ja Ranskan välisestä kiistasta taikka Amerikan ja Japanin välillä jostakin Tyynen valtameren kysymyksessä ilmenevästä jonninjoutavasta erimielisyydestä taikka joidenkin muiden suurvaltojen välillä siirtomaariidoista tai tulli- tai yleensä kauppapolitiikan kiistakysymyksistä j.n.e. j.n.e. Minusta tuntuu, että mikäli herää pieninkin epäily sen suhteen, ettei Haagissa voida pitää täysin vapaasti sodanvastaista puhetta, on suunniteltava, millä konstilla saataisiin sanotuksi vaikkapa vain tärkein, ja julkaistava sitten kirjaseksi se, mitä ei saada sanotuksi. Näin on tehtävä senkin uhalla, että puheenjohtaja keskeyttää.

Arvelen, että samassa tarkoituksessa on niiden puhujain lisäksi, jotka pystyvät ja ovat velvollisia pitämään puheen sotaan vastaan yleensä, t.s. esittämään sodanvastaisen taistelun kaikki perussyöt ja edellytykset, kutsuttava valtuuskuntaan vielä kolmea tärkeintä vierasta kieltä taitavia henkilöitä, joiden tehtävänä olisi keskustella edustajien kanssa ja ottaa selville, missä määrin nämä ovat käsittäneet perussyöt ja missä määrin on tarpeen esittää niitä tai näitä todisteita tai esimerkkejä.

Useissa kysymyksissä voitaneen vaikuttaa tuntuvasti vain esittämällä tosiasioihin perustuvia esimerkkejä edellisestä sodasta. Eräissä muissa kysymyksissä voitaneen vaikuttaa tuntuvasti vain tekemällä selkoa nykyisistä valtioiden välisistä selkkauksista ja näiden yhteydestä mahdolliseen aseelliseen yhteentörmäykseen.

Mikäli muistan, sodanvastaisesta taistelusta meikäläiset kommunistiedustajat ovat esittäneet niin parlamenteissa kuin parlamenttien ulkopuolellakin pitämässään puheissa koko joukon senlaatuksia lausuntoja, jotka sisältävät hirvittävän väärää ja hirvittävän kevytmielisiä väitteitä sodanvastaisesta taistelusta. Mielestäni moisia lausuntoja vastaan, varsinkin jos niitä on esitetty vasta sodan jälkeen, on esiinnyttävä mitä päättäväisimmin ja mainittava armotta jokaisen tuollaisen puhujan nimi. Sellaisesta puhujasta annettua omakohtaista arviota voidaan lieventää miten tahansa, varsinkin jos se on tarpeellista, mutta ei saa sivuuttaa vaikenemalla yhtäkään tällaista tapausta, sillä kevytmielinen suhtautuminen tähän kysymykseen on paha, jonka rinnalla kalpenee kaikki muu ja johon ei missään tapauksessa saa suhtautua suopeasti.

On olemassa koko joukko anteeksiantamattoman typeriä ja kevytmielisiä työväen edustajakokouksen päätöksiä.

On koottava viipymättä kaikki ja kaikenlainen aineisto ja pohdittava perusteellisesti kysymyksen kaikkia eri puolia ja yksityiskohtia sekä koko edustajakokouksessa noudatettavaa „strategiaa”.

Meidän puoleltamme ei tällaisessa kysymyksessä saa sietää edes oleellisia vajavaisuuksia, virheistä puhumatta-kaan.

4. XII. 1922.

*Julkaistu ensi kerran
huhtikuun 26 p:nä 1924
„Pravda” lehdessä 96. numerossa
Allekirjoitus: Lenin*

*Julkaistaan V. I. Leninin
korjaaman ja allekirjoittaman
alkuperäiskappaleen mukaan*
